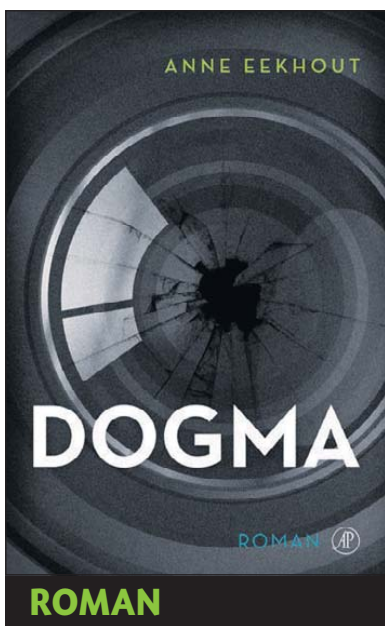

RECENSIE

DWDD-generatie snakt naar applaus

Van de vijf studentenvrienden uit *Dogma* van Anne Eekhout (1981) hangt bij minstens drie van hen hun geluk af van de respons die ze krijgen, het applaus. De DWDD-generatie ten voeten uit. Suïcidale Hidde is een gemankeerd dichter, zijn vriend Charlie een filmer die furore wil maken met een docu over een potentiële zelfmoordenaar, en huftervriendje Simon wil niets liever dan op het podium een donderend applaus krijgen voor zijn stand-up-act. Dan heb je nog de adellijke Marnix met een staartje in zijn haar en Mia, het enige en mooie meisje van de vrienden-groep. „Mia heeft het licht gezien”, zong het Vlaamse Gorki en ze weet dat „sterren komen, sterren gaan, alleen Elvis blijft bestaan.”

Mia's Elvissen in *Dogma* zijn zowel filmer Charlie als suïcidale vriend Hidde, van wie de lezer weet dat hij waarschijnlijk nooit over de tragische dood van zijn zusje is heen gekomen. Eekhout maakt het je niet moeilijk. Elk personage krijgt een ik-stem en vanaf het begin vermoed je over welke zelfdoder Charlie's film zal gaan. Met subtiele verwijzingen bijvoorbeeld naar *Wild Horses* van de Stones uit 1971, geschreven na hun ontmoeting met Gram Parsons, die niet ouder werd dan 26. De leeftijd van Hidde. Of Hidde daadwerkelijk vrijwillig gaat toetreden tot de befaamde Club

★★★★☆

Auteur: Anne Eekhout
Titel: Dogma
Aantal pagina's: 352
Uitgever: Arbeiderspers
Prijs: 19,95 euro, e-book 15,99 euro

van 27 – op die leeftijd gestorven artiesten – gebruikt Eekhout handig als spanningsboog. In een boek over vriendschap en de grenzen ervan, verraad aan vriendschapsidealisme door te kiezen voor eigenbe-

lang en over liefde die grenzeloos is, over de dood heen. Liefde niet slechts in de driehoek Charlie, Hidde en Mia, maar ook in de homoerotische fantasieën van 'tough guy' en stand-up-comedian Simon over 'watje' en potentiële zelfdoder Hidde.

Je kunt een wasmand leeggooien van boeken en schrijvers die een referentiekader scheppen voor *Dogma*. Van Thomas Rosenboom (*De stille vriend*) en Donna Tartt (*De verborgen geschiedenis*), Christiaan Weijts en Simon Vestdijk. En vergeet niet de Romantiek, met name de Zwarte Romantiek, bij Goethe, Mario Praz, Tymen Trolsky (*Hycintha en Pascaline*), Geerten Meijning (*Dood meisje*) en de jong gestorven Vlaamse dichter Jotie t'Hooft (*Junkieverdriet*). *Dogma* is een bijzonder boek. Door de inhoud en door de vorm. Allereerst die spanningsboog van 'doet hij het wel of doet hij het niet', maar ook door de precieze observaties van de schrijfster. Hoe de vijf naar elkaar kijken, hoe ze met hun acties elkaar beïnvloeden en hoe Eekhout de emoties van vooral Hidde vangt in trefzekere beelden van taxi's, trams en februarisnieuw en hoe ze je de vermoeidheid laat voelen van de arme jongen, moe van al zijn „roestige gedachten”. Perfect getroffen tijdsbeeld van een generatie met open wonden.

KOEN EYKHOUT

Anne Eekhout.

foto Lone Aalders